

דף מג.

עין משפט ה.ו.

אה"ע סימן לה פ"ה ב

ב. השליח נעשה עד, לפיכך אם עשה ב' שלוחים א"צ עדי קידושין פ. והוא שמקדשים אותה בשטר דאין שם כפירת ממון או אפילו בכסף והיא מודה ז שקיבלה הכסף אלא שאומרת שקיבלה הכסף לשם פיקדון ולא לשם קידושין, אבל אם היא אומרת שלא קיבלה מהם כסף כלל, והם אומרים שנתנו לה הכסף לשם קידושין, הרי זו ספק מקודשת ק.

עין משפט ז.

אה"ע סימן קמב פ"ה יח

יח כג. עשה הבעל שני שליחים לתת גט לאשתו, אינם צריכים לומר בפ"נ ובפנ"ח, ואע"פ שלא נכתב ונחתם בפניהם נותנים אותו לה ותהיה מגורשת. והוא שיהיו כשרים להעיד ר. וי"א דאם בא הבעל ועירער צריך בכל זאת שיתקיים בחותמיו ש.

וי"א דאם שלח שליח אחד, והשני מעיד שבפניו נתן הבעל לשליח זה ה הגט להוליך לאשתו, א"צ שהשליח יאמר בפ"נ ובפנ"ח, ובזה יש

פ. גמ' מ"ג ע"א, ורא"ש בפסקיו מירושלמי.

צ. ואז מקודשת ודאי לדעת הרמב"ם, אך לדעת השו"ע ואחרים מקודשת רק מספק, מכיון שזקוקים להודאתה, וכן הוא שי' הר"ן.

ק. דין זה כתב הח"מ שהוא תמוה מדוע ספק וצריך להיות שאינה מקודשת כלל, שהם צריכים להשבע היסת וא"כ הונו נוגעים בדבר, וצ"ל להיות ומן התורה פטורים משבועה הוי מקודשת מספק, ועיין בח"מ ובב"ש עוד ישובים לתמיהה זו. ובעשה שליח אחד בכסף והיה עוד עד שמסייעו שאומר שמסר לאשה הכסף בתורת קידושין מקודשת ודאי, דעד המסייע לשליח פוטר משבועה וא"כ הופך להיות שהשליח אינו נוגע כ"כ המהרי"ק, מ"מ זה רק לדעת הר"מ, אבל להר"ן שכל שעדיין אנו זקוקים להודאתה הוי ספק מקודשת, א"כ בכה"ג נמי הוי ספק, כ"כ הח"מ.

ר. וכאן אפי' שניהם סומים כשרים להביאו. וטעם שלא הצריכו בשניים לאמר בפ"נ ובפנ"ח הוא משום דלא שכיחי, כ"כ הב"ש. אך קשה והרי השו"ע כתב והוא שיהיו כשרים לעדות וסומא פסול לעדות ואיך ב' סומים יהיו כשרים להביאו וצ"ע. ועיין בפ"ת בס"ק י"ט שהעיר כן ע"ש. ובגט מקושר כתב דגם ב' סומים פסולים להביא גט.

ש. היינו שאומר מסרתי להם גט מזויף אבל אם מכחיש אותם שלא שלח אותם אינו נאמן לכו"ע. ב"ש.

ת. היינו שאומר שעשאו לשליח בפני שנים, דאין מצרפין השליח, ב"ש ס"ק ל"ט.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהרד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

שמצריך שימסרנו בפני עדי השליחות עצמם *.

דף מג:

עין משפט א.

הו"מ סימן קכא סעיף ט

ט. יב. כמה דברים אמורים ב שהשליח והלוה נשבעים היסת ונפטרים רק בעשאו המלוה או המפקיד שליח מפורש להביא לו את שלו, אבל אם אמר לו הלוה או הנפקד תוליך לפלוני מעותיו שבידי, או שבא אחד ללוה או לנפקד ואמר פלוני עשאני שליח להביא מעותיו והאמינו ומסר לו הממון, והשליח אומר נאנסו או מסרתי ללוה.

עין משפט ב.

הו"מ סימן ע סעיף א

א. אסור להלוות ב בלא עדים, ד אפי' לתלמיד חכם אלא אם הלוהו על המשכון, והמלוה בשטר ה משובח יותר.

א. שלא יהיה חצי דבר, כיון שהשליח אינו אומר בפ"נ ועיקר קיום הגט הוא ע"י עדותם של אלו ע"כ צריך שיהי' בפניהם. הגם שעדי שליחות לחוד ועדי מסירה לחוד, ע"כ כתב השו"ע יש מי שמצריך, ושאני סומא שאינו ראוי כלל לשליחות בלא עדים, לכך התם דוקא מודה הב"י דהוי חצי דבר, אבל בשליח כשר ועד שני מעיד שבפניו מסר הבעל לידו, כי הכא דאצ"ל בפ"נ, ס"ל דהוי דבר שלם. כ"כ בב"ש ס"ק ל"ט.

ב. מקידושין מ"ג ע"ב.

ג. והמלוה בלא עדים עובר משום לפני עיוור וגורם קללה לעצמו. והוא ממציא ע"ה והקללה שחביריו של המלוה יאמרו שתובע מה שאינו חייב לו ויקללוהו. סמ"ע ס"ק א' וש"ך.

ד. והגם שת"ח מסתמא לא יכפור מ"מ חוששין שמא מחמת טרדת לימודו ישכח כ"כ בסמ"ע ס"ק ב'.

ה. לפי שנזכר בו סכום ההלוואה משא"כ במשכון, וא"כ ה"ה לכתב יד, ובמהרשד"ם כתב דוקא שטר ולא כתב יד, כ"כ הש"ך בס"ק ב'. ולפ"ז מה שסומכים היום לכתוב בכת"י ולפעמים גם בלי זה צ"ל אולי שהמלוה גומר בדעתו שאם יכפור לו הוא מוחל לו על ההלוואה ולא יהיה לו עליו שום תרעומת כלל. אולם בשו"ת יבי"א ח"ז הו"מ סי' ז' כתב שמה שנהגו להלוות כסף לחבריהם בלא עדים אין להם על מה שיסמוכו עיי"ש.

א. ב. המלוה את חבירו בעדים, ^ו בלא קנין ובלא שטר אין צריך לפורעו בעדים אלא נאמן בשבועת היסת לומר לו ^ז פרעתוך.

עין משפט ג. חו"מ סימן קכא פ"ה ט
ע"י לעיל עין משפט א

עין משפט ד. אה"ע סימן קמא פ"ה ב

ב. ג. נערה המאורסה אע"פ שמתגרשת בקבלת גיטה כמו קבלת אביה, מ"מ אין היא יכולה למנות שליח קבלה, אבל אביה יכול למנות שליח לקבלה. מת אביה גם היא יכולה למנות שליח קבלה ^ח.

עין משפט ה. אה"ע סימן קמא פ"ה ו

ו. קטנה שנישאת או נתקדשה ומת אביה, מתגרשת ע"י עצמה, ובלבד שמבחנת בין גיטה לדבר אחר דהיינו אגוז ונוטלו ^ט, וי"א עד עונת פעוטות, שהוא זמן יותר מאוחר מזמן דאגוז ונוטלו, אבל אם אינה מבחנת והיא ארוסה מתגרשת רק ע"י אביה, וי"ח דאף ע"י אביה אינה מתגרשת.

עין משפט ו. אה"ע סימן לו פ"ה ד

ד. נתקדשה קודם שתבגר, שלא לדעת אביה, אינה מקודשת.

ו. דאם קיבל בקנין הוי כשטר דכל קנין לכתיבה עומד ואינו יכול לטעון פרעתי אלא בעדים. כ"כ הב"י בשם התרומות, והמרדכי בפ"ק דכתובות, וי"ח דנאמן לומר פרעתי גם בקנין בלא שטר. והש"ך פסק כדעת המחבר דאינו נאמן לומר פרעתי נגד עדי קנין.
ז. והוא משבועות מ"א ע"ב ובתרא ק"ע ע"א, וכך פסקו התוס' שם והרי"ף והרא"ש, והרמב"ם בריש פ' י"א.
וכל מקום שנאמן לומר פרעתי נאמן לומר מחלת לי, אע"פ שהמחילה טענה גרועה היא, כ"כ המרדכי בפ' השותפין והרמ"א.
ח. גיטין ס"ד ע"ב. וקידושין מ"ד. וכת"ק שם. ומה שהיא אינה יכולה למנות שליח לקבלה ע"י שם בגיטין בר"ן הטעם משום שהיא עצמה מדין שליח אביה ואין שליח ממנה שליח דזה מילי. וצ"ע אם אביה צווח בעת שמקבלת גיטה ואומר שאין רצונו שתתגרש כי היא שלוחו אם מגורשת.
ט. טור מרש"י ותוס'.